

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, za účasti společnosti **T. I. C. C. R. a.s.**, zastoupené Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2005, č. j. 30 Ca 157/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatel **je povinen** uhradit společnosti T. I. C. C. R. a.s., se sídlem P. 3, c. N., K č. d. 25a, náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1279,30 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Okresního úřadu Prostějov, jehož právním nástupcem je Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán“), ze dne 21. 5. 2002, č. j. RR 177/2002 Ti, bylo zamítnuto odvolání společnosti T. I. C. C. R. a.s. (dále též „účastník řízení“) proti rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu v Prostějově ze dne 25. 3. 2002, č. j. SÚ 955/02-Tom, kterým byl zamítnut návrh účastníka řízení na zřízení věcného břemene k nemovitostem v rozhodnutí blíže specifikovaným dle ust. § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o telekomunikacích“), a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Stěžovatel vycházel z názoru, že v případě, že zřízení věcného břemene je požadováno pro stavbu již

provedenou, byl stavební úřad oprávněn návrh účastníka řízení na zřízení věcného břemene zamítnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že rozhodnutí stěžovatele i předchozí rozhodnutí městského úřadu zrušil pro vady řízení s tím, že kompetenci stavebního úřadu nelze neposoudit jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítáním stavby, přičemž dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 67.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, které ustanovení bylo v řízení před správním orgánem porušeno, ani v čem porušení spočívalo. Dle názoru stěžovatele může stavební úřad rozhodovat o vyvlastnění jen před zahájením stavby, což vyplývá i z ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona. V neposlední řadě stěžovatel uvádí, že rozhodnutí stavebního úřadu má subsidiární povahu a lze ho užít jen v případě, není-li možno cíle dosáhnout jinak. Krajský soud nevysvětlil, proč stavební úřad neměl respektovat ust. § 110 stavebního zákona. Dle § 135c občanského zákoníku je to soud, nikoliv stavební úřad, kdo rozhoduje o stavbě na cizím pozemku. V rámci stavby na cizím pozemku tak stavební úřad nemá žádné kompetence. Stěžovatel rovněž poukázal na rozpor uvedeného rozsudku s rozsudkem č. j. 30 Ca 63/2005 - 16. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil.

Účastník řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel mylně interpretuje ust. § 108 stavebního zákona v souvislosti s ust. § 90 odst. 1 a § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích týkající se právního institutu vyvlastnění dle stavebního zákona a zřízení věcného břemene dle telekomunikačního zákona, když posledně jmenovaný je speciální právní předpis. Vyplývá z něj, že držitel telekomunikační licence je povinen pokusit se uzavřít s vlastníkem dotčené nemovitosti smlouvu o zřízení věcného břemene, když tento pokus je povinen prokázat v případě návrhu na zřízení věcného břemene. Časové hledisko není významné pro rozhodování stavebního úřadu o zřízení věcného břemene a časový okamžik „před zahájením stavby“ se váže pouze k povinnosti držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít dohodu s vlastníkem dotčených pozemků. Zákonem, na jehož základě dojde ke zřízení věcného břemene, je zákon o telekomunikacích jako zákon speciální, který má při aplikaci přednost před obecnou právní úpravou obsaženou ve stavebním zákoně. Zákon o telekomunikacích je tak zvláštním zákonem ve smyslu ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona. Účastník řízení dále zdůraznil, že je oprávněn uvedené stavby nejen zřídit, ale i provozovat. Žádný právní předpis nestanovuje jako podmínku pro zřízení věcného břemene, že toto bude zřízeno před realizací stavby, a proto nelze připustit restriktivní výklad shora uvedených ustanovení, neboť kdyby to byl úmysl zákonodárce, nic by nebránilo v tom, aby takový požadavek v zákoně výslovně stanovil. Účastník řízení dále odkázal na svoji argumentaci použitou v kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2005, č. j. 30 Ca 63/2005 - 16. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu

tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích pro zajištění výkonu oprávnění podle § 90 odst. 1 písm. a) a b) uzavře držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitel osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad na návrh držitele telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě nebo držitele osvědčení o registraci ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních signálů po vedení.

Jestliže stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93, www.nssoud.cz) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá. Takováto pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jakými otázkami se krajský soud zabýval, jaké skutečnosti tvořily základ jeho rozhodnutí a z jakých důvodů je výsledek jeho rozhodnutí zrušující, když svůj závěr krajský soud odůvodnil a v rozhodnutí odkázal i na související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Proto je tato stížní námítka stěžovatele nedůvodná.

Zásadní stížní námítkou je nesouhlas stěžovatele s výkladem ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, které bylo v dané věci aplikováno, tak, jak byl v napadeném rozhodnutí proveden krajským soudem. Předmětná otázka již byla v praxi Nejvyššího správního soudu řešena opakovaně (viz např. krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 67), přičemž tento názor byl v poslední řadě podroben i zhodnocení rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (který ve věci rozhodoval k návrhu vyjádřenému v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 As 67/2005 - 33). Rozšířený senát však svým rozhodnutím ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 7 As 67/2005, jen potvrdil stávající judikaturu, když bylo konstatováno, že omezení vlastnického práva, k nimž zákonodárce v zákoně o telekomunikacích přistoupil, je proporcionální, tedy v souladu s jinými ústavněprávními garancemi a současně šetří i jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Omezení vlastnického práva plynoucí z možnosti vyslovit ex actu zřízení věcného břemene k části nemovitosti pro účely zřízení a provozování telekomunikačního podzemního vedení vyplývají dle rozšířeného senátu ze zákona, jsou ve veřejném zájmu a náleží za ně náhrada, proto jsou legitimní a proporcionální. Časový okamžik, kdy by tak mohl orgán veřejné moci

konstituovat ono omezení, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepovažoval z důvodů výše uvedených a rozvedených v předmětném usnesení za určující.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích je nutno vykládat pouze tak, že se časová podmínka „před zahájením stavby“ vztahuje pouze na povinnost držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít písemnou dohodu o zřízení věcného břemene k dotčené nemovitosti za jednorázovou úhradu. Toto časového hledisko tak není možné rozšiřovat, jak to činí stěžovatel, i na případy, kdy k dohodě mezi shora nastíněnými subjekty nedojde a držitel telekomunikační licence podává návrh na rozhodnutí o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady k obecnému stavebnímu úřadu, neboť takovou možnost normativní text neposkytuje. Je proto povinností stěžovatele, příp. správního orgánu I. stupně, rozhodnout i v takovém případě o návrhu účastníka řízení při současném splnění dalších podmínek v souladu s názorem vyjádřeným v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníku řízení, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 204,30 Kč, celkem tedy 1279,30 Kč. Tato částka bude uhrazena stěžovatelem účastníku řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu